

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **H. N. K.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 4. 2007, č. j. 63 Az 41/2006 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 24. 3. 2006, č. j. OAM-332/VL-07-05-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán zamítl žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť dospěl k závěru, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl o udělení azylu požádat dříve.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního

práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Dle jeho názoru správní orgán, stejně jako krajský soud, věc nesprávně právně posoudily, neboť skutečnost, že stěžovatel podal žádost o azyl v době po vydání rozhodnutí Policie ČR o uložení správního vyhoštění, sama o sobě nemůže vést k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné. Dle názoru stěžovatele správní orgán i krajský soud pochybily, když se v předcházejícím řízení nezabývaly otázkou, zda u stěžovatele nebyly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, případně pro udělení azylu humanitárního dle § 14 téhož zákona.

Stěžovatel rovněž uplatňuje námitku porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., přičemž vyjmenovává vybraná ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), která měla být správním orgánem porušena; dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu pro nedostatek důvodů.

K takto uplatněným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud předdesílá, že žádost stěžovatele o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť stěžovatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl o udělení azylu požádat dříve. Základem rozhodnutí správního orgánu a následně i krajského soudu bylo tedy ověření splnění skutečností týkajících se důvodů uvedených v ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu a nikoli důvodů obsažených v ustanovení § 12 či § 14 zákona o azylu. Tato otázka již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, který např. ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném pod č. 349/2004 Sb. NSS, uvedl, že naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné vylučuje posouzení žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 12, případně dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Rovněž v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, publikovaném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné není prováděno dokazování ohledně zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, což dále vylučuje rozhodování podle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) i podle § 13 zákona (sloučení rodiny).

K námitce stěžovatele týkající se porušení vybraných ustanovení správního řádu Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně je porušení těchto ustanovení spatřováno, není uvedena námitka způsobilá k bližšímu přezkoumání. Shodný závěr zaujal Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2006,

č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, nebo v rozsudku ze dne 4. 7. 2006, č. j. 4 Azs 387/2005 - 66 (oba publikovány na www.nssoud.cz).

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu a rozhodnutí krajského soudu s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud podotýká, že otázka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, již byla v minulosti předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu, ať už v jeho rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS. Otázku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pak Nejvyšší správní soud řešil např. ve svém rozhodnutí ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, publikovaném pod č. 1109/2007 Sb. NSS, či v rozhodnutí ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002 - 35, publikovaném pod č. 359/2004 Sb. NSS.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré stěžovatelem uplatněné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a dle tohoto ustanovení ji odmítl.

O návrhu stěžovatele, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu